

Crítica* cinema

El coronel ja té qui el filmi

Hi ha pel·lícules que neixen amb vocació de clàssiques i *El coronel Macià* n'és una. I no ho dic per la seva reivindicació d'una certa artesanía de la imatge, sinó pel fet que per ella no sembla que hagi passat el temps. D'una banda, vol traslladar l'espectador als anys 70 i 80, quan el cine català triomfava amb *La ciutat cremada*, *Companyys*, *procés a Catalunya* (del mateix Josep Maria Forn) o *La plaça del diamant*, pel·lícules que són cosines germanes d'*El coronel Macià*, tant en la forma com en el fons. D'una altra, no vol esmenar una sola regla d'aquella gramàtica visual: ens trobem davant el mateix to televisiu de l'època i la mateixa impressió d'inversemblança en la reconstrucció històrica, d'encarcarament en la direcció artística i la interpretació.

La primera meitat deixa la porta oberta a l'esclat d'una certa originalitat: retrata Macià als seus anys militars, quan s'enfrontava a l'exèrcit defensant els interessos catalans. Després, en la ràpida

descripció de la seva ascensió política les coses es compliquen, ja que l'acumulació de situacions deixa l'home de banda per endinsar-se en el mite, com ja succeïa a *Companyys*. La utilització d'un punt de vista extern (la historiadora irlandesa que apareix i desapareix com per art de màgia) i la consideració de la història com a patrimoni dels "grans homes" arrodoneix un relat anacrònic que resultaria fins i tot entranyable si no fos per una petita raó: per des-

No canvia gens la gramàtica visual del cinema català dels 70 i 80

gràcia, l'energia que utilitza per transmetre el seu missatge sempre està molt per sobre de la que desplega a desenvolupar la dramaturgia.

*

El coronel Macià, CATAL., 2007.
DIR: J.M. FORN. ACT: ABEL FOLK, MARTA MARCO